

**БЯГСТВО ОТ БИБЛИОТЕКАТА
НА ГОСПОДИН ЛИМОНЧЕЛО**

ESCAPE FROM MR. LEMONCELLO'S LIBRARY
Text copyright © 2013 by Chris Grabenstein

This translation published by arrangement
with Random House Children's Books, a division
of Penguin Random House LLC

© Борислав Стефанов, *превод от английски*

© Моника Писарова, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2019

ISBN: 978-954-28-2370-4

Бягство от
библиотеката на
господин ЛИМОНЧЕЛО

*За покойната Жанет Майерс
и всички останали библиотекари,
които ни помагат да намерим това,
което търсим*

Днес Кайл Кийли се оказа наказан за една седмица. Ето как стана това.

Първо мина напъряко през любимия розов храст на майка си.

Да, бодлите бодат но след като пребори трънака и стъпка няколко петунии, спечели пет секунди преднина пред най-големия си брат, Майк.

И Кайл, и батко му знаеха точно къде да намерят това, което им трябваше, за да спечелят играта – в къщата!

Кайл вече беше намерил шишарката, с която завърши Външния рунд. И беше сигурен, че Майк беше събрал нужното му „жълто цвете“. Така де, беше юни. Навсякъде имаше глухарчета.

– Кайл, откажи се! – извика Майк, докато двамата търчаха по алеята. – Нямах шанс.

Майк профуча покрай него, с което си върна предимството, и се насочи към входната врата.

„Разбира се, че така ще направи.“

Седемнайсетгодишният Майк Кийли беше спортист, звездата на гимназията. Футбол, баскетбол, бейзбол. Играеше ли се с топка, Майк го можеше.

Кайл, който беше на дванайсет, не беше никаква звезда.

Другият му брат, Къртис, който беше на петнайсет, още беше приклучен в двора на съседите и се оправяше с кучето им. Къртис беше най-умният от тримата. Но за Външния рунд беше изтеглил винаги неприятната карта „Играчката на кучето на съседите“. Всяка кучешка карта беше все едно си изтеглил „Пропусни един ход“.

А колкото до това защо тримата братя Кийли тичаха като побъркани из квартала си в неделния следобед и събираха всякакви шантави работи – е, майка им беше виновна. Тъкмо тя бе предложила: „Момчета, щом ви е скучно, играйте на някоя настолна игра!“.

Кайл бе слязъл в мазето и бе изровил една от любимите си – „Вътрешно-външен лов на съкровища на господин Лимончело“. Тя беше голям успех за господин Лимончело, майстора на игри. Кайл и братята му толкова я бяха играли като малки, че госпожа Кийли беше писала на компанията на Лимончело, за да поиска нов пакет карти със задачи. Новите карти описваха най-различни причудливи работи, които трябваше да откриеш, например „потурите на някой възрастен“, „една мръсна чиния“ и „гнила обелка от банан“.

(В края на играта загубилите трябваше да върнат всичко на място точно както е било намерено. Беше си официално правило, отпечатано отвътре на капака на кутията, и заради това беше още по-важно да спечелиш играта!)

Докато Къртис беше сам в съседния двор, където убеждаваше добермана Блясъчко да се раздели с любимата си играчка, Кайл и Майк търсеха едни и същи неща, тъй като за последния рунд всички играчи получиха еднаква карта гатанка.

Гатанката този ден се оказа особено лесна, макар че Кайл за пръв път виждаше тази карта.

Намерете две монети от 1982-ра, които общо правят трийсет цента, без едната от тях да е петаче.

„Лесна работа.“ Отговорът беше монета от 25 цента и петаче, защото според загадката само една от тях не трябва да е петаче.

Така че, за да спечели, Кайл трябваше да намери монета от 25 цента – четвъртаче – и петаче, като и двете да са от 1982 г.

Пак лесно.

Баща им държеше в работилницата си в мазето един грамаден буркан от ябълков сайдер, пълен с монети.

Затова Кайл и Майк бързаха натам.

Майк се втурна през вратата.

Кайл се ухили.

Обичаше да играе с батковците си. Тъй като беше най-малък, това беше единствената му възможност да ги бие честно и почтено. Настолните игри изравняваха силите. Трябваша ти добре хвърлени зарове, късмет с изтеглената карта и малко ум, но ако щастието ти се усмихне и положиш всички усилия, винаги можеше да спечелиш.

Особено днес, тъй като Майк беше пропилял преднината си, избирайки стандартния маршрут към мазето.

Щеше да мине през входната врата, да претърчи до другия край на къщата, да се спусне по стълбите и да изтича до работилницата.

Кайл пък щеше да мине напъряко.

Прескочи едни храстчета и отвори с ритник прозореца на мазето, който беше току до земята. Чу как нещо изпука, когато гуменката му уцели стъклото, но не можеше да се притеснява за това. Трябваше да победи батко си.

Пропълзя през тесния отвор, спусна се на земята и се добра до работния тезгях, където откри буркана, изсипа монетите и загреба в морето от пенита, петачета, десетачета и четвъртачета.

„Бам!“

Кайл бързо откри пет цента от 82-ра. Прибра ги в джоба на ризата си и се разтърси за четвъртачета, при което запрати пенита, петачета и десетачета на пода. 2010. 2002. 1986.

– Хайде де, хайде де – шепнеше.

Вратата се отвори рязко.

– Ти как...? – Майк с изненада откри, че Кайл го беше изпреварил до буркана.

Майк падна на колене и затърси монети за себе си, но точно тогава Кайл извика „Ето я!“ и извади от купчината едно четвъртаче от 1982-ра.

– А петте? – попита Майк.

Кайл ги извади от джоба си.

– През прозореца ли мина? – попита глас отвън.

Беше Къртис, клекнал в лехата горе.

– Да – каза Кайл.

– Аз щях да го направя. Най-прекият път между две точки е права линия.

– Не мога да повярвам, че спечели! – простена Майк, който не беше свикнал да губи каквото и да било.

– Повярвай, братче – каза Кайл, изправи се и направи няколко наперени крачки. – Защото сега вие, изгубилите, трябва да върнете всичките боклуци.

– Няма да връщам това на Блясъчко! – каза Къртис. Държеше едно много слузесто и заплетено въже.

– А, ще го върнеш – каза Кайл. – Защото загуби. Да, помислил си си за прозореца, обаче...

– А, Кайл? – промърмори Къртис. – По-добре замълчи...

– Какво? Хайде де, Къртис, не се вкисвай сега. Само защото аз минах по прекия път и изритах стъклото, и...

– Кайл, ти ли беше?

Ново лице се появи на прозореца.

Това на баща им.

– Хи-хи-хи – засмя се Майк зад Кайл.

– Ти ли счупи стъклото? – баща им звучеше раздразнен. – Познай сега кой ще плати за новия прозорец.

Ето защо джобните на Кайл Кийли бяха намалени с петдесет цента до края на годината.

А той бе наказан за една седмица.

Обувките на световноизвестната библиотекарка доктор Янина Зинченко потракваха из просторната сграда на новата обществена библиотека на Александриявил.

Строежът бе продължил пет години и тържественото откриване щеше да е след броени дни. Всичката работа бе извършена под пълна тайна и възможно най-строга охрана. Един екип извършваше външните реставрации по сградата на банката „Златолист“, която някога беше най-великолепното здание в малкия охайовски град. Други екипи – дърводелци, зидари, електротехници и водопроводчици – работеха по интериора.

Нито един от екипите не оставаше на обекта повече от шест седмици.

Нито един екип не знаеше какво са правили другите (нито какво предстои да правят).

И когато всички тези екипи приключиха, няколко строго секретни екипи (високоплатени работници, които

щяха да отрекат, че изобщо са доближавали библиотеката, Александриявил или щата Охайо) тайно се погрижиха за довършителните работи.

Доктор Зинченко бе ръководила строежа от името на работодателя си – един много ексцентричен (някои биха казали изкукал) милиардер. Само тя знаеше всичките приказни чудеса, изложени (и скрити) зад стените на невероятната нова библиотека.

Докторът беше висока жена с огненочервена коса. Носеше скъп бизнес костюм, ушит по поръчка, ярки обувки с висок ток, блутут слушалка и очила с дебели червени рамки.

Токчетата ѝ тракаха по мраморния под, пръстите ѝ потропваха по стъклото на високотехнологичния таблет. Тя премина покрай червената врата на контролния център, мина под един свод и влезе в главозамайващо голямата кръгла читалня под триетажната ротонда на библиотеката.

Сградата на банката, която представляваше обвивката на новата библиотека, бе построена през 1931-ва. Имаше високи коринтски колони, арка на входа, много засукани детайли и грамадански искрящ златен купол – изглеждаше сякаш мястото ѝ е до триумфалните мемориали във Вашингтон, а не на уличките в този малък град.

Доктор Зинченко поспря и се загледа в най-смайващия визуален ефект на библиотеката – Чудния купол. От вътрешната му страна като парчета портокал бяха наредени десет триъгълни екрана с висока резолюция, ярки като онези на „Таймс Скуеър“ в Ню Йорк. Всеки екран можеше да работи самостоятелно или като част от едно зрелищно цяло. Чудният купол можеше да пресъздаде съзвездията на нощното небе или полет през облаците, който караше

зрителите долу да се чувстват сякаш цялата сграда някак си се е вдигнала от земята. Или да превключи в режим на десетичната класификация на Дюи¹, където десетте части изобразяваха шарени и постоянно сменящи се образи, свързани с всяка категория в каталожната система на библиотеката.

– Имам последните числа за четвърти сектор на Чудния купол в режим Дюи – каза доктор Зинченко в блутут слушалката си. – 364 точка 1092. – Произнесе всяка дума ясно и внимателно, за да е сигурно, че режисьорът на видеото знае точно какви числа трябва от време на време да преминават през четвъртия триъгълник, сред вихрещия се монтаж за социални науки, включващ реещо се съдийско чукче, търкаляща се ябълка за учител и нежен валеж от празнични картинки. – Само че числата не трябва да се появяват преди единайсет сутринта в неделя. Ясно ли е?

– Да, доктор Зинченко – отвърна гласът в ухото ѝ с лек пукот.

След това зараглежда холографските статуи – проектираха се в тапицирани с креп ниши, изрязани в грамадните каменни колони, които крепяха сводестите прозорци под Чудния купол.

– Защо Шекспир и Дикенс още са тук? Не са в списъка за нощта на откриването.

– Съжалявам – отвърна режисьорът на холографските изображения, който също беше включен в разговора. – Ще ги оправя.

---

¹ Система за библиотечна класификация, създадена от Мелвил Дюи през 1876 г. В нея човешкото знание се разделя на десет основни отдела, обозначени с трицифрени индекси. Тези отдели се делят на десет подотдела, те – на 10 раздела, те – на 10 подраздела, и т.н. – Бел. прев.

– Благодаря.

Библиотекарката излезе от ротондата и влезе в детската стая.

Беше сумрачно – светеха само няколко оставени от работниците лампи, но доктор Зинченко бе запомнила разположението на масичките и продължи с широки крачки – и без да си удари пищялите – към Къта за разкази, където провери за последно наскоро инсталираните гъски.

Ято от шест аудиоаниматронни гъсенца (пухкави роботчета с очи като топчета за пинг-понг и изработени за новата библиотека от въображери – инженери на въображението, – които преди са работели в „Дисни Уърлд“) бяха кацнали на една наклонена библиотека в ъгъла. Майка Гъска с шапчицата си и бабешките очила беше застинала в средата.

– Говори библиотекар едно – каза доктор Зинченко достатъчно силно, че скритите в тавана микрофони да уловят гласа ѝ. – Започни програма „Разкази“.

Гъските оживяха в механичния си живот.

– Детско стихче.

Гъските изквакаха „Баа-баа черна овца“ на шест гласа – Островът на съкровищата?

Птиците изйо-хо-хокаха цялата „Петнайсет души на ковчега на мъртвеца“.

Доктор Зинченко плесна с ръце. Веселите птици спряха да пеят и да се поклашат.

– Още една – каза тя. Примижа и фокусира книга на близка масичка. – „Уолтър пръцкащото куче“.

Шестте гъски се завъртяха и запръцкаха, а перушината на опашките им трептеше в такт със звучните изблици.

– Отлично. Приключи „Разкази“.

Гъските отново се отпуснаха в режим „сън“. Доктор Зинченко отметна още една точка на таблета си. Последният ѝ списък ставаше все по-къс, което беше много хубаво. Голямото откриване беше насрочено за петък вечерта. На доктор Зин и армията ѝ от сътрудници им оставаха само няколко дни да доизгледат сложната операционна система на библиотеката.

Изведнъж доктор Зинченко чу ниско ръмжене.

Обърна се и се озова очи в леденосини очи с много рядък бял тигър.

Тя въздъхна и пипна блутут слушалката си.

– Госпожице Ге? Говори доктор Зин. Какво търси белият ни бенгалски тигър в детския раздел...? Ясно. Изглежда, е станало леко недоразумение. Не искаме да е постоянно разположен при „Книга за джунглата“. Проверете каталожния номер. 599 точка 757... Да. Трябва да е в раздел зоология... Да, моля. Веднага. Благодаря, госпожице Ге.

И тигърът се стопи като мираж.

След като беше наказан да не излиза, на Кайл Кийли му оставаше единствено ходенето на училище.

– Майк, Къртис, Кайл, време е да ставате! – извика майка му от кухнята долу.

Кайл смъкна крака на пода, разтри очи и се огледа сънливо из стаята си.

Компютърът, който наследи от Къртис, стоеше на бюрото, което пък преди беше на Майк. Килимът на пода с емблемата на „Синсинати Редс“ също беше на Майк, когато той беше на дванайсет. Книгите, наредени в библиотеката му, бяха стояли и на лавиците на Майк и Къртис, с изключение на онези, които Кайл получаваше от баба си за Коледа. Още не беше прочел миналогодишното попълнение.

Кайл не беше много по книгите.

Освен ако не бяха упътвания или пътеводители за видеоигри. В семейната стая имаше плейстейшън. Не беше

PS3 с блурея и високата резолюция. Беше онзи, който Дядо Коледа бе донесъл на Майк преди може би четири години. (Майк заключваше чисто новия блурейски модел в стаята си.)

Все пак, макар и разтракана, четиригодишната конзола в семейната стая работеше.

Но не и тази седмица.

Е, работеше си, обаче бащата на Кайл му беше отнел правото на телевизор и компютър, така че освен ако не искаше само да слуша как жужи хардът, нямаше много смисъл да подкарва плейстейшъна преди неделя, когато свършваше присъдата му.

„Когато си наказан вкъщи – бе казал баща му, – си наказан порядъчно.“

Ако през тази последна седмица на училище на Кайл му трябваше компютър, за да си напише домашните, можеше да използва този на майка си, който беше в кухнята.

Майка му нямаше игри на компютъра.

Добре де, имаше „Супер сладкарници“, но тя не се броеше.

Да си наказан в дома на Кийли означаваше, че не можеш да правиш нищо, „освен да си мислиш за това, което си направил, че да те накажат“, както бе казал баща му.

Кайл знаеше какво беше направил – беше счупил един прозорец.

„Ама пък и бих батковците си!“

* * *

– Добро утро, Кайл – посрещна го майка му, когато слезе в кухнята. Тя седеше на бюрото с компютъра, отпи-

ваше си кафето и почукваше клавишите. – Вземи си мармаладка да закусиш.

Къртис и Майк вече бяха в кухнята и нагъваха последните хубави кексчета с мармалад и глазура. За Кайл бяха оставили неглазираните, с канела и кафява захар, които имаха вкуса на кутията, в която бяха купени.

– Новата библиотека отваря в петък, тъкмо за лятната ваканция – рече майката на Кайл, докато четеше на екрана. – Старата я събориха преди дванайсет години. Момчета, слушайте: Доктор Янина Зинченко, главният библиотекар в новата библиотека, обещава, че „посетителите ще се изненадат“ от това, което ще открият вътре.

– Така ли? – попита Кайл, който харесваше хубави изненади. – Чудно какво ли са скрили там.

– Ами може би книги? – каза Майк. – Кайл, библиотека е.

– И все пак нямам търпение да си изкарам карта! – каза Къртис,

– Защото си нърд – каза Майк.

– Предпочитам термина гийк² – каза Къртис.

– Аз ще тръгвам – каза Кайл и грабна раницата си. – Да не изпусна автобуса.

Излезе с бързи крачки. Всъщност не искаше да изпусна приятелите си. Много от тях имаха джобни PSP и „Нинтендо 3DS“.

На които пък имаше много, много игри!

---

² Гийк и нърд – донякъде припокриващи се названия на интелигентни хора със силен интерес или хобита в областта на науката, техниката, литературата, популярната култура и др. Нърд често се използва като обида към такъв човек. – Бел. прев.

Кайл мина по пътеката в автобуса, като раздаваше поздравии и чукваше юмурици с другите, докато не стигна обичайното си място. Почти всички искаха да му кажат едно здрасти освен Сиера Ръсел, разбира се.

Както винаги, Сиера, която също беше в седми клас, седеше най-отзад в автобуса и беше заболала нос в една книга – вероятно от онези за момичета, които живееха в малки къщички в прерията и такива работи.

Откакто родителите ѝ се бяха развели и баща ѝ бе напуснал града, Сиера беше станала невероятно мълчалива и прекарваше цялото си свободно време в четене.

– Готина тениска – каза Акими Хюс, когато Кайл се отпусна в седалката до нея.

– Благодаря. Беше на Майк.

– Няма значение. Яка си е.

Майката на Акими беше азиатка, а баща ѝ – ирландец. Имаше много гъста черна коса, изключително сини очи и цял куп лунички.

– Какво играеш? – попита Кайл, защото Акими лудешки щракаше копчетата на своето PSP 3000.

– „Катерича команда“ – каза Акими.

– Тази е една от най-добрите на господин Лимончело – каза Кайл, който имаше същата игра на своя плейстейшън.

На който не можеше да играе цяла седмица.

– Искаш ли помощ?

– А, не.

– Внимавай с кошерите...

– Кайл, знам за кошерите.

– Само казвам...

– Да!

– Какво?

– Минах шесто ниво! Най-после.

– Страхотно – Кайл не спомена, че беше стигнал до двайсет и седмо. Акими беше най-добрата му приятелка. Приятелите не злорадстват един над друг.

– Когато изстрелвах катериците по ястребите, пилотите скачаха с парашут – каза Акими. – Ако някоя катерица ухапеше пилот по дупето, получавах петдесет бонус точки.

Да, в играта на господин Лимончело имаше катапулти с животни и всякакви шантави шеги. Ястребите не бяха птици, а изстребители F16. А катериците? На тях им хлопаха хралупите. Пълни кукувици. С очи, завихрени като водовъртежи. Летяха в небето и плещеха бръщолевици. Хапеха дупета.

Това беше една от главните причини Кайл да смята, че всичко, което излизаше от Фабриката за въображение на господин Лимончело – настолни игри, ребуси, видеоигри, – беше особено страхотно. За господин Лимончело една игра не е игра, ако не е малко изчанчена тук и там.

– А взе ли бонус кода?

– А?

– Ей там, в стопкадъра.

Акими заразглежда екрана.

– Обърни го насам.

Акими го обърна.

– Виждаш ли номерчето в ъгъла? Въведи го следващия път, когато началният екран ти поиска парола.

– Защо? Какво става?

– Ще видиш.

Акими го блъсна по ръката.

- Кажи ми какво става!
- Ами не се изненадвай, ако в седмо ниво започнеш да изстрелваш горящи катерици.
- Егати!
- Пробвай. Ще видиш.
- Да. Следобед. А ти написа ли си есето за допълнителни точки?
- А! Какво есе?
- Онова, което трябва да предадем днес. За новата библиотека?
- Може ли да ми припомниш?
- Акими въздъхна.
- Понеже съборили старата библиотека преди дванайсет години, дванайсетте дванайсетгодишни, които напишат най-добрите есета на тема „Защо се радвам, че ще има нова библиотека“, ще се включат в библиотечното заключване в петък вечер.
- Ъ?
- Победителите ще прекарат нощта в новата библиотека, преди останалите дори да са я видели!
- Като в онзи филм, „Нощ в музея“ ли? И книгите ще вземат да оживеят и да подгонят хората и такива разни?
- Не. Но вероятно ще има безплатни филми, храна, награди и игри.
- На Кайл изведнъж му стана интересно.